

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΧΑΡΩΝ

18 Ὅρω πάντα ταῦτα καὶ πρὸς ἑμαυτὸν γε ἐννοῶ ὅτι τὸ ἡδὺ αὐτοῖς
παρὰ τὸν βίον ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὐ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.
ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας αὐτῶν ἴδη τις, οἷπερ εὐδαιμονέστατοι
εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου καὶ ὡς φῆς ἀμφιβόλου τῆς
τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, 5
φόβους καὶ ταραχὰς καὶ μίση καὶ ἐπιβουλάς καὶ ὀργὰς καὶ
κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες σύνεισιν. ἐὼ πένθη καὶ νόσους
καὶ πάθη ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ τούτων
πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἶη.

19 Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ὧτινι εἰκέναι μοι ἔδοξαν 10
οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἦδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν
ὔδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνοῦ τινι καταράττοντι ἀνισταμένας; τὰς
φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν
τινὲς μὲν μικραὶ εἰσι καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν, αἱ δ'
ἐπὶ πλεον διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ 15
ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται, ἔπειτα μέντοι
κἀκεῖναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως
γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπου βίος· ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος
ἐμπεφυσημένοι οἱ μὲν μείζους, οἱ δὲ ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγο-
χρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστήναι 20
ἐπαύσαντο· πᾶσι δ' οὖν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜΗΣ

Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἵκασᾶς, ὦ Χάρων, ὅς φύλλοις
τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡΩΝ

20 Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾶς οἷα ποιοῦσι καὶ ὡς φιλο-
τιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι καὶ τιμῶν καὶ κτήσεων 25